

ESQUERRA

REDACCIÓ:
Màrtirs de Jaca, 9
SUBSCRIPCIÓ:
1'75 pts. trimestre
ANUNCIS: Preus con-
vencionals, segons ta-
many i número d'in-
sercions.

ANY II. NÚMERO 35

OLOT, 16 DE FEBRER DEL 1935

PREU 15 cèntims.

Glosses a un discurs d'En Cambó

per R. PLA i CORAL

El senyor Cambó, tan aportú com sempre, torna a dedicar-se de bell nou a tocar la tecla del catalanisme en els parlaments que ha pronunciat recentment. El senyor Cambó, que és molt viu, sap que el so d'aquesta corda mai falla, que aquesta nota troba sempre una vibració adequada en la caixa de ressonància del cor de les multituds catalanes. El senyor Cambó en té una experiència llarga d'això, que va d'ençà d'aquell temps que els caricaturistes d'ací i de fora d'ací el dibuixaven cofat amb la barretina, fins l'època que les vel·leitats del seu partit feren la seva testa més justament apropiada per a pintar-hi la flamant corona borbònica.

Ara, després de qui sap quantes traïcions, després que ell i el seu partit es giraren d'esquena a l'obra del catalanisme, després de la campanya de desprestigi de l'autonomia que ell i els seus menaren per Catalunya i fora d'ella, després de tot això, el senyor Cambó torna recordar que en un temps havia estat catalanista i que fou amb aquest ideal que un dia va captar-se l'adhesió i la votació d'una bona part de l'opinió catalana.

No ens dol, tanmateix, que el senyor Cambó torni a parlar en catalanista. Aquest llenguatge no solament el voldriem en boca d'ell, sinó que en el parlar de tots els catalans, des del baró de Viver al darrer pagès de casa nostra. El que ens dol i trobem vergonyós i revoltant és que aquest catalanisme, en mans de segons qui, sigui només un vestit que pot posar-se o treure's segons les circumstàncies aconsellin. I per aquestes circumstàncies entenem els interessos materials, les conveniències de partit, les concupiscències polítiques, etc., etc.

Ja li costarà al senyor Cambó i al partit que acabdilla congraciar-se novament amb els catalanistes de veres, encara que parli altra vegada com en els seus temps heroics. L'agravi, el menyspreu que el partit del senyor Cambó inferí a la nostra incipient autonomia, difícilment l'oblidaran els bons patriotes. No sabem pas veure un Jordà prou virtuós perquè pugui rentar-los de la culpa, de l'afront, de l'estigma que per llur vergonya els pesa.

El senyor Cambó, però, en el discurs pronunciat darrerament a Terrassa, ha dit coses que enclouen una gran veritat. I les ha dites, precisament, parlant del catalanisme i de l'obra del catalanisme.

Encara que una gran part dels paràgrafs del discurs del senyor Cambó sonaven a buit — per ésser dits per ell precisament — no volem privar-nos del gust de glossar-ne alguns, els més sincers, potser, del tot el seu parlament.

Referint-se a la força espiritual del catalanisme, digué el senyor Cambó que ell ha estat i és «la més formidable exaltació de valors morals que s'hagi produït a Espanya durant segles». I això, que és una veritat com un temple, convindria que ho tinguessin present els enemics que enllà de l'Ebre hi ha del sentiment catalanista i del to sentiment de qualsevol regió espanyola.

Precisament, l'endormiscament d'Espanya, l'anestèsia espiritual en què es troba, es deu principalment a què l'Estat no ha sabut desvetllar l'esperit de noble emulació de les regions. Si en tots els pobles de la Península existís, com existeix a Catalunya, un ideal constructiu, d'autosuperació, ben diferent seria l'aspecte global d'Espanya, tota vegada que ha estat aquest sentiment catalanista, — que podria convertir-se en sentiment castellà a Castella, andalusí a Andalusia, etc., — el forjador de la nostra puixança actual. «Si aquí a Catalunya es produeixen obres de cultura en abundància — ha dit el senyor Cambó — que amb mitjans immensament superiors no produeix la literatura castellana, és degut a que aquí hi ha un ideal catalanista i que per desgràcia d'Espanya, no hi ha una passió castellana en totes les Castelles».

Però no solament l'Estat no ha sabut aprofitar l'exemple de Catalunya per a mostrar-lo a les demés regions ni n'ha sentit cap mica d'orgull, sinó que ha fet tot el que ha pogut per entorpir-lo, posant-hi tots els obstacles que tenia a la seva mà. Els atacs continuats a la llengua catalana, les persecucions de tota mena que han hagut de patir les nostres institucions de cultura i totes les nostres tentatives de progués, ho corroboren

(acaba a la pàgina 3)

Consell de Guerra contra tres veïns d'Olot

Dimarts, dia 12, a les onze del matí, al saló d'actes de la Junta de Revisió i Classificació Militar, s'ha reunit un Consell de Guerra ordinari per a fallar la causa seguida contra els veïns d'Olot, Pelegrí Serrat Estruc, Angel Blanc Masdeu i Miquel Bassols Planella.

Pelegrí Serrat era defensat per l'advocat gironí senyor Francesc Roure, i els altres dos acusats pel tinent d'Artilleria senyor Rafael Mellado.

El jutge instructor d'aquesta causa, capità senyor Fernández Morejón, començà la lectura de l'apuntament, la qual durà 30 minuts. D'aquesta peça es desprèn que Pelegrí Serrat era el president a Olot del Bloc Obrer i Camperol, que Angel Blanc era el secretari i Miquel Bassols era afiliat a l'esmentada entitat comunista. Es diu que Pelegrí Serrat, la matinada del dia 7 d'octubre, féu parar en plena carretera dos autobusos, en un dels quals viatjaven familiars de la guàrdia civil i en l'altre forces d'aquest Institut al comandament d'un capità. En aquest moment en Serrat fou detingut i li fou ocupada una pistola amb sis càpsules.

A l'esmentat apuntament, apareixen Angel Blanc i Miquel Bassols com a individus que secundaren la vaga general aleshores declarada arreu de Catalunya.

Acabada la lectura de l'apuntament, el defensor senyor Mellado pregunta a l'acusat Pelegrí Serrat si és cert que Angel Blanc i Miquel Bassols tenien instruccions per a induir a la vaga general. El processat contesta que tenien el seu centre polític clausurat i que no sabien res de res.

Tot seguit comença la desfilada de testimonis. Aquests són Josep Coll, alcalde d'Olot destituït el dia 6 d'octubre, l'agent de policia d'Olot senyor Martínez i el capità de la guàrdia civil també d'Olot, senyor Rafael Làzaro Valera.

Els dos primers, no aporten res de nou al sumari. El tercer, explica com fou detingut Pelegrí Serrat en el moment que feia parar l'autobús en el qual ell viatjava juntament amb uns números de la guàrdia civil. Diu que l'acusat parà el vehicle posant-se al mig de la carretera amb els braços en creu.

